

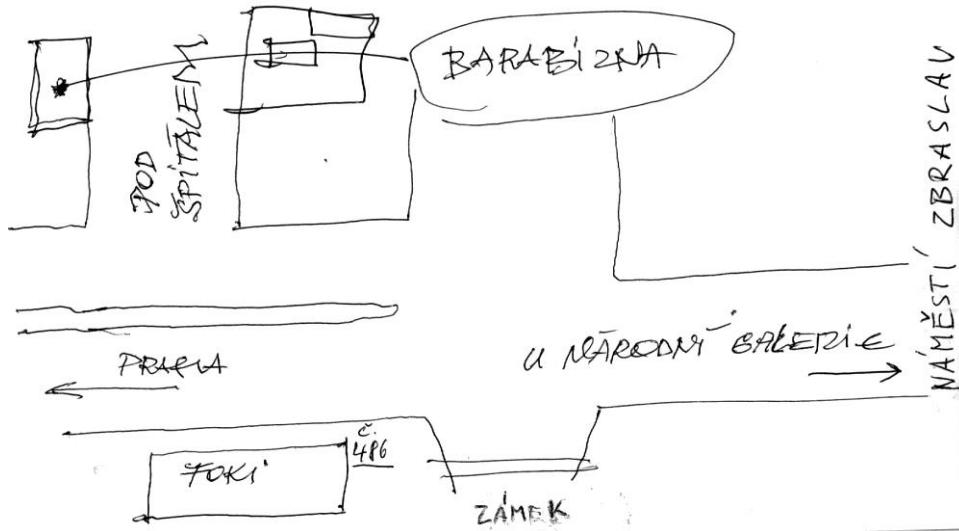
P

laváček K

Hornův mys – postrach mořeplavců; prochází jím poledník, který je hranicí mezi Tichým a Atlantickým oceánem

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 4. listopadu od 17:00 v Barabizně na Zbraslavi. Ze Smíchovského nádraží (z nástupiště pro autobusy, které je až poslední v řadě směrem na Zbraslav) tam jedou autobusy 129, 241, 318, 338 a ještě některé další. Vystup na stanici Zbraslavské náměstí a pak asi 300 m zpět a zahni do ulice Pod Špitálem.

Zápis

Sešli jsme se v sestavě: (dolní řada) Foki, Kost'a, Bob, Chingo, Pulec, Zub, Job, (horní řada) Zbyněk, Hakim, Pegas, Pacík, Reyp, Přemík

Samozřejmě, že mnohem později přišel i **Jakub**

Omluvenky:

Cancidlo: Jsem v Bulharsku.

Mahu: Do restaurace Na krásné vyhlídce Na Dlážděnce bych se rád podíval, nikdy jsem tam nebyl a okolí je zajímavé, leč večer začíná Simchas Tóra, veselý konec novoročních svátků, takže vyhlídku nejspíš nestihnu... všechny zdravím.

Yško: Jsem Turecku. Ahoj!

Bobánek: Nestačil se vrátit ze Šumavy, a tak se omluvil telefonicky.

Kromě dobrého jídla a piva byla hlavním programem debata o tom, že připravíme souborný zpěvník pěťkařských písní i s notami a poznámkami o autorech písní, jejich původu a dalšími informacemi.

Bob navrhl, aby byl zpěvník ilustrovaný. **Pacík** s **Bobem** a **Peškem** zkusí udělat vzor. Zvolili si Waverleyho.

Pegas oznámil, že se na hory hlásí už 30 zájemců jak z Pětky, tak z Mužiků. My zřejmě pojedeme v tradiční sestavě.

Hlášení od Bobánka

Musím vás všechny informovat o dalším důležitém projektu. Věru nevznikl kvůli tomu, že bychom měli málo práce, tvoříme přece zpěvník, možno říct kancionál. Tato záležitost na nás skočila zvenčí. K věci: Od samého začátku roku 2016 zanikne Vojenský újezd Jince a vznikne CHKO Brdy. Jedná se o cca 330 km² plochy, z 90% zalesněné, bez obyvatel. Nejzajímavější je zřejmě lokalita dvou Padrt'ských rybníků. Vzhledem k tomu, že území sloužilo armádě od začátku 2. světové války až po dnešek, jedná se na rozdíl od ostatních CHKOček o nejzachovalejší kus divoké přírody vůbec. Proto jsme se spolu s Reypem usoudili, že kdyby "čert na koze jezdil" tam musí v příštím roce tábořit naše oddíly a pokud možno se tam dlouhodobě usídlí. Teď co mluví pro to, že by se nám to mohlo podařit. Náš **Reyp** je profesionální ochránce přírody, který strávil léta na CHKO Krivoklátsko. Nově jmenovaného šéfa Brdů Bohuslava Fišera zná z různých služebních setkání. Navíc tento od pohledu sympatický mladý muž je ejhle! odchovancem našeho skvělého přítele **Boboa** Šantory z jeho oddílu říčanských skautů. Protože stále platí "kdo dřív přijde, ten dřív mele", už si **Reyp** sjednal s Fišerem pracovní schůzku. Spolu chtějí zajít za ředitelem Vojenských lesů, které v Brdech hospodaří. Nutno

podotknout, že oddíly léta tábořily u Nežárky uvnitř CHKO Třeboňsko bez jakýchkoli průšvihů. Takže pokud se zadaří, vzali bychom auto a vytipovali 3 nejlepší místa pro táboření. Jasně že bychom si tento "claim" pojistili tak, aby se tam dalo být dlouhodobě. Celá oblast dělostřeleckého cvičiště byla kdysi řádně vykoupena státem od církve a 2 šlechtických rodů, tím pádem nestojí v cestě žádná restituční řízení. To je tedy současná situace. Na okraj ještě poznámka: Zatímco my nezadržitelně stárneme, přibývá skautů v důležitých pozicích. Nejznámější je předseda parlamentu Jan Hamáček a jeden z jeho náměstků Petr Gazdík. Jistě jsou i další o kterých nevíme. Bijme se společně vpřed! **Bobánek**

Vtipy

Představěj si, Kohn, já vám takhle jednou sedím v zahradní restauraci, když si vtom ke mně přisedla taková pěkná dívenka. Tak jsem ji pozval na večeři, pak jsme šli k cukráři na zmrzlinu, potom jsme navštívili kino, odtud jsme přešli do baru na skleničku, pak jsem ji pozval k sobě domů a tam jsme se třikrát, představěj si, Kohn, třikrát jsme se milovali!

Já jim, Roubíček, úplně věřím, že seděli v zahradní restauraci. I to, že si k nim přisedla dívenka. Věřím jim i to, že byli spolu na zmrzlině, i u nich doma. Věřím jim i to, že se spolu třikrát pomilovali, ale co jim nemůžu věřit, Roubíček, že jste byli spolu v kině.

Himlhergot, Kohn, když mi věřej, že jsem ji pozval na večeři, pak jsme šli k cukráři na zmrzlinu, že jsme šli do baru, pak jsem ji pozval k sobě domů a dokonce i to, že jsme se tam třikrát pomilovali, proč mi ausgerechnet nevěřej, že jsme byli spolu v kině?

To, když voni, Roubíček, ještě mohli třikrát, to ještě žádný biografy neexistovaly!

Policista hlásí do vysílačky: „Náčelníku, jsme na místě činu.“

„Jaká je situace?“

„Žena zavraždila svého muže. Celkově 35 bodných a dvě střelné rány. Nakonec mu usekla hlavu a pokusila se tělo spálit.“

„Proboha! A jaký byl důvod pro tento zločin?“

„Šlápl na podlahu, kterou právě myla.“

„Podařilo se vám ji zadržet?“

„Zatím ne, veliteli!“

„A proč ne?“

„Čekáme až uschne podlaha!“

Povzdech nad TV: „Člověk si večer sedne k reklamě a oni mu do toho jebnú film!“

Památná cesta Pětky po Visle a moři do Gdyně v r. 1948

Vzpomíná **Chingo**

Na konci roku 1948 5. oddíl vodních skautů už neexistoval, ale ještě v tom roce, přes zákaz Akčního výboru mládeže (ještě z roku 1947), **Brat'ka** dokázal zorganizovat výpravu do Polska. Na pozvání harcerů a naposledy ve skautských krojích. Pluli jsme z Krakova až do Gdańska a po moři do Gdynie. Na dvoustěžňové plachetnici (bez motoru) „Pětka“, co už byla nafilmována na Seči a je vidět ve filmu Na dobré stopě. Byl to další z **Brat'kových** husarských kousků a dnes můžeme jen obdivovat jeho nápady, prozíravost a odvahu. Byl opravdu geniální. Při tom fyzicky nezdatný a se špatným zrakem.

Takto jsem cestu/tábor popsal o mnoho let později (v roce 1993) pro Plaváčka:

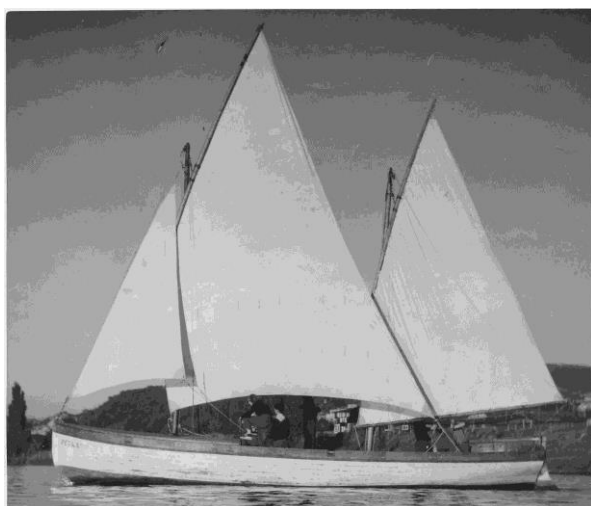
V pošmourném dni na začátku července 1948 odpoutala se loď „Pětka“ od nábřeží Visly v Krakově při zvucích oddílového pokřiku. Nevelká skupina Harcerů z Krakova rozloučila se s devatenácti účastníky památní plavby oddílu po Visle z Krakova do Gdańska a po moři do Gdynie.

Všichni jsme poslechli nařízení Braťky nebrat si s sebou foťáky. Že vezme svou Leicu. Zapomněl. A tak jediný neposlušný přístavný Miky měl t. zv. Baby Box 6x9. Jediné fotografie z té cesty v příslušné nekvalitě. Nepoznáme z nich, bohužel, ani tváře některých účastníků.

Na lodi nás bylo 16 kluků a 3 vedoucí. **Braťka**, **Radim** (Palouš) a **Miky** (Reich)
Medvědi: **Tonda** (Plánička), **Gabas** (Kocián), **Špalek** (Kavan), **Autogen** (Vepřek)
Lišky: **Fakir** (Mužík), **Profa** (Kafka), **Julio** (Bednář), **Černochoch** (Černý)
Lachtani: **Catilina** (Tománek), **Černoušek** (Koubek), **Chingo** (English), **Riki** (Jaroš)
Rackové: **Jirka** (Stáhlík), **Jiří Saxl**, **Orátor**, **Dlouhán** (Vích).

Tím pokračovala série Braťkových na tu dobu fantastických nápadů. Až dnešní časový odstup nám dovoluje uvědomit si riskantnost takového činu a odpovědnosti za něj. Dnes už by nikdo nic takového asi nepodniknul. Ani by to nikdo nedovolil, neřku-li schválil. Loď byla vojenský námořní zachraňovací člun – kutr, potopený Hitlerjugendem pod Vyšehradskou skalou. Braťka ji získal pro oddíl. Opravená a oplachtěná gaflovým systémem vlastními silami už na jaře 1947. Měla hlavní plachtu, kosatku a bezan s možností podkasání v případě silného větru. Nezapomeňte: v tom roce ještě nebylo ani dost jídla a vůbec ne plachtovina. Našla se až na Ministerstvu národní obrany po Němcích. Příklad lodi opatřena palubou s kokpitovým vchodem, jinak otevřená s příčnými průběžnými sedačkami pro veslaře. Vesla jsme vezli s sebou. Pod sedačkami byly pro ten účel na míru zvlášť vyrobené pozinkované krabice s víkem, které Braťka, ale i další, dost často prošlápli. Pak do nich přšelo. Každý měl jednu pro osobní potřeby. V přídi byl sklad a zásobárna. Na noc se důmyslnou konstrukcí přes prostor lodi vztyčil jakýsi stan a přes sedačky a bedny se roztáhly tvarově přizpůsobené sololitové desky. Na vzniklé ploše se spalo ve spacích pytlích. Ta cesta byla krásná a namáhavá a překvapivě romantická. Po Visle tehdy pluly linkové kolesové parníky podobné těm v Praze. Pokud chtěl někdo přistoupit, zamával a parník přídi přistál u písečného břehu. Proti proudu. Po proudu to udělal tak, že se tou přídi opatrně zakousnul do břehu. Zád' mu začal stáčet proud a lidé rychle nastoupili. Loď přídi ukousla kus břehu, tím se uvolnila, zacouvala a pak se rozjela dál. Jinak byla Pětka osamělým plavidlem. I ty parníky, i my jsme dost často najeli na písčiny. My častěji. Měli jsme větší ponor. Visla je (byla) v té horní části až do Varšavy někdy dost široká, neregulovaná a i prudká. Pozoruhodná, občas krásná krajina bez průmyslu. Cesta do Gdańska trvala asi osm týdnů se zastávkou ve Varšavě, kde byl oddíl hostem varšavských Harcerů. Z Gdańska jsme po moři připluli do Gdynie do „Bazenu jachtowego“. Všichni jsme absolvovali kurz námořního jachtingu zakončeného zkouškami, a každý dostal potvrzení. Já jsem byl od tehdy „Sternik sródlondowy“, tedy kormidelník vnitrozemských plavidel. Ten diplom nemohu najít. Braťka musel kvůli pohřbu sestry odejet dříve a tábor pak vedl Radim. V září 1948 se výprava i loď vrátila šťastně vlakem domů. V ČYK jí pak měl jistý Purkhart. Přestavěl ji, opatřil palubou a motorem.

Chingo poslal následující tři fotografie kutru s poznámkami:

První dvě fotografie, podle mne jsou z jara 1947 a jsou před ČYK v Praze. Kutr už má nové plachty, ale na Seči 1947 byl filmově nově natřen, a navíc v roce 1948 znovu trup podlehl revizi a dalšímu nátěru.

Z té první fotografie se nedá vyčíst nic. Na té druhé je snad vlevo **Orátor**, ale moc se mi to nezdá. Takeláž se dělala přes zimu 1946 - 47. A loď oddíl získal někdy ke konci roku 1945. Třetí fotografie je moje, jak na kutru vesluje ještě bez plachet pod Vyšehradem. A to muselo být na podzim 1946, protože to jsem přešel od **Standy Langa** do oddílu. **Chingo**

Výzva: Velký zpěvník oddílových písní (Reyp)

Co vlastně tmelí generace Pětkařů do dosti výjimečného stavu sounáležitosti? Jsou to oddílové písně. Ale neexistuje žádný kompletní zpěvník, který by tuto oblast pětkařského života shrnul, zinventoval a poskytl v celé šíři a pestrosti k dalšímu užívání. Bylo sice vytvořeno několik verzí dílčích zpěvníků, které ale obsahují většinou pouze slova, maximálně kytarový doprovod v akordech, a to těch nejčastěji zpívaných písní, ale nikdy všech, nikdy s nápěvem a už vůbec ne s dalšími informacemi, např. o tom, kdy a kde se ta která píseň do oddílu dostala, natož kdo ji složil, kdo přinesl, jaká je její původní verze, srovnání se současnou verzí, pokud se liší, ke kterému oddílovému rituálu se případně používala nebo používá. Ani tzv. Kancionál ze šedesátých let nic takového neobsahuje.

Obracíme se na všechny Pětkaře s výzvou ke spolupráci na podkladech pro vznik takového zpěvníku. Máte-li takové dílčí zpěvníky sestavené v minulých letech k různým příležitostem, případně i soukromé zpěvníky pro svoji potřebu, půjčte nám je prosím. Uvítáme také nahrávky, pokud nějaké vznikly a zachovaly se, kromě té Hakimovy z dob emigrace. Dále bychom rádi, aby nám pamětníci poskytli vše, co si pamatují ke vzniku a původu písní z dob dávných i nedávných. Vždyť skoro každá generace má nějaké písně „na svědomí“ a ostatní je zpívají, ale nic o nich bližšího nevědí. Také přivítáme notové záznamy oddílových písní, pokud je někdo pořizoval, a o historii zpěvu v oddílech. Repertoár v klukovském a dívčím oddíle se trochu liší, stejně jako u Pišišvorů a Sluníček. Jsou písničky, které starší generace nezná. Je také mnoho písní, které už dneska u táboráku nezazní, ale někteří si je pamatují z dob svého mládí.

A v neposlední řadě přivítáme každého, kdo by se na redakci velkého pětkařského zpěvníku chtěl podílet, protože čím více nás na to bude, tím to půjde lépe a rychleji. Celý repertoár lze totiž rozdělit do skupin podle různých hledisek a věnovat se jim pak po skupinách. Bude také třeba vše konfrontovat a srovnávat, doplňovat atd., takže nuda to určitě nebude. Vzhledem k možnostem elektronické pošty by to nemělo být zdaleka tak náročné, jako kdysi, proto je mnohem větší šance takový úkol zvládnout.

Ambice jsou velké a na konci by mělo být dílo, které by bylo opravdu co nejkompletnější, podávající dalším generacím ucelený obraz o úloze a významu zpěvu v životě Pětky a možná i pro skautské hnutí obecně.

Zatím se kolem tohoto tématu shromáždila iniciativní skupina tvořená **Bobánkem, Selimem, Peškem a Reypem**. Další jsou vítáni! Neváhejte a ozvěte se s tím, co víte, co můžete poskytnout, jak se chcete zapojit!

Ahoj,

zřejmě jste nikdo nepřehlédli, že je v přípravě mezigenerační "Velký zpěvník Pětky". Na tento čestný pracovní seznam jsi se dostal buď protože jsi oddílové písničky hrával anebo jako paměť svojí generace. A potřebujeme tvou pomoc.

Abychom se pokud možno vyvarovali chaosu a dokázali shromáždit maximum informací a zdrojů pro jeho tvorbu, spustil jsem wikipedii na adrese: <http://petka.img.cas.cz/Zpevník555>. Pro shlednutí pro kohokoliv, ale pro tebe s možností také něco přidat. Zvolil jsem systém wikipedie, který je dostatečně jednoduchý (používají ho miliony lidí) a zároveň dost robustní pro naše potřeby. Doufám, že správně.

Za chvíli ti přijde email od "Zpevník 555"<hpaces@img.cas.cz> se subjektem: "Potvrzení e-mailové adresy pro Zpevník 555". Prosím, potvrď svoji adresu, pak se přihlas pod svojí přezdívkou (velké písmeno na začátku, bez diakritiky, přihlášení je na stránce vpravo nahoře), heslo máme všichni 555. Pak, prosím, zkus *podle návodu a pravidel* přidat jednu svoji oblíbenou oddílovou písničku, kterou ještě nemáme. Doufám, že jsem návody připravil dostatečně a že se to všem (nebo alespoň většině) povede. Tak, má milá pokusná laboratorní morčata, do toho.

Nejprve jednu písničku jako test. Vzorová je třeba "Americká loď". Jestli bude odezva na spuštěný systém pozitivní, pak už jen každý přijde se svojí troškou do mlýna (to je něco jako deset, možná o trochu více vložených písniček případně s komentáři a odkazy) a budeme mít do konce roku úžasný materiál. Skoukněte, prosím, také "Všeobecnou diskusi a komentáře", hlavně muzikanti, čekají nás nějaká strategická rozhodnutí. Těším se na spolupráci, **Pešek**

Zajímavý dokument

V časopise Historie a Vojenství, ročník 64, č. 3, 2015, vyšel nekrolog **Boba Kliky**. Je to zajímavý dokument, kdy **Bobova** odbojová činnost, která začala jako ilegální činnost Pětky za okupace, je uznávána zcela na našem oddílu nezávislým autorem.

Jaromír Klika (1919–2015)

V pátek 3. července 2015 se v Praze konalo poslední rozloučení s MUDr. Jaromírem Klikou – posledním z tvrdého jádra z dnes již legendární elitní odbojové organizace české mládeže ZB – Zpravodajská brigáda.

U zrodu této organizace stáli v listopadu 1940 po nacistickém zákazu Junáka dva dobří kamarádi a skalní skauti z pražského 5. vodního oddílu Adolf Karlovský a Jaromír Klika, kteří na počátku vytvořili právě ze skautů tohoto oddílu patnáctičlennou skupinu ZB (Zbojník), která šla v květnu 1945 do povstání již pod jménem Zpravodajská brigáda v síle tří praporů o celkovém počtu asi 1500 mužů, aniž by jí během tvrdých okupačních let přišlo gestapo na stopu!

Jaromír Klika se narodil v Praze 25. února 1919 v rodině významného pražského lékaře a účastníka odboje (i Jaromírův dědeček byl známý pražský lékař), a proto šel po maturitě na gymnázium rovněž studovat medicínu, jejíž studium mu v listopadu 1939 přerušili nacisté zrušením českých vysokých škol. Mladý medik měl z rodinného prostředí vedle medicíny stejně tak blízko i ke skautingu, protože jeho dědeček byl přítelem zakladatele českého skautského hnutí A. B. Svojsíka a jeho otec i strýc byli jedněmi z prvních skautských vůdců v Čechách. Jaromír se ve čtrnácti letech stal členem pražského 5. oddílu vodních skautů. Skautem již zůstal až do konce svého života...

Když měl autor těchto řádků v listopadu 1983 tu čest seznámit se a později i spřátelit s dr. Klikou-Bobem, bylo mu k podstatě organizace odboje mladých vlastenců a skautských romantiků jednoznačně řečeno: „Vlastenectví ano, ale romantismus bylo nutno si rychle vyhnat z hlavy! Výběr kluků byl velice přísný a náročný – žádný chlast, běhání za děvčaty, chlubitost. Náš první vojenský instruktor a také bývalý skaut četař aspirant jezdeckvta Honza Laštovka nám v naší chatě v Jevanech na první schůzce jasně řekl: Tak konec romantiky. Teď půjde o život!

Rídili jsme se skautským slibem a ideály věrnosti a kamarádství. Skautem jsi na celý život a vojákem své vlasti můžeš být i bez kasáren a vojenských škol.

Ano, žralo nás, že nejsme skuteční vojáci a nemáme vojenský výcvik, ale dělali jsme vše pro to, abychom to dohnali. My „zeběáci“, jak jsme si podle naší zkratky ZB říkali, jsme studovali výcvikové řady předmnichovské čs. armády, ve sklepě naší vily i na pouťových stělnicích střeleli ze vzduchovek, cvičili jsme s dřevěnou maketou lehkého kulometu vz. 26 i atrapami ručních granátů, na tajných srazech v Prokopském údolí i jinde prováděli „na sucho“ bojový nácvik družstva i čety. Považovali jsme se za vojáky své republiky a k tomu nám hodně pomáhaly branné zkušenosti ze skautingu. Mnoho našich vrstevníků v té

MUDr. Jaromír Klika.

době místo reálného odboje studovali Marxe a Lenina a po válce se z nich stali fanatičtí komunisté a později třeba paradoxně i chartisté, ale my jsme pro svůj národ chtěli v dané situaci udělat vždy něco opravdu užitečného...”

Kromě drobných sabotáží a vojenského výcviku se „zbojníci“ věnovali především zpravodajské službě. V určité době to bylo dokonce i v návaznosti na legendárního škpt. Václava Morávka či na organizaci gen. Zdeňka Nováka a jeho náčelníka zpravodajské služby pplk.gšt. Františka Bürgerera-Bartoše, a nakonec na rozvětvenou vojensko-partyzánskou organizaci Rada tří (R3), která velké množství jejich cenných zpráv z vojenského průmyslu či přesunů německých jednotek prostřednictvím parašutistických vysíláčů MILADA, ANNA, VĚRA, JARKA či ARAP dokázala předat do Londýna i do Moskvy.

Právě zpravodajská služba „zbojníků“, opírající se o vysokou inteligenci mladíků z vedení této organizace i jejich „skautský“ talent pro konspiraci, vedla k novému a definitivnímu názvu rychle, ale velice odpovědně se rozrůstající odbojové organizace.

Při formování I. praporu Zpravodajské brigády v roce 1944 se Jaromír Klika-Bob stal po tajném „důstojnickém kurzu“ velitelem 4. roty, kterou těsně před povstáním tvořili 3 důstojníci, 18 poddůstojníků a 140 mladých mužů. Nikdo z nich však vzhledem k jejich věku v roce 1938 v čs. armádě nesloužil, a tak „důstojníci a poddůstojníci ZB“ vyšli jen z tajných kurzů, které si ZB pořádala sama s pomocí několika málo spolupracovníků, kteří vojenský výcvik měli. Horší to bylo podle Bobových vzpomínek se zbraněmi: „Výzbroj roty před povstáním byla opravdu nepatrná, několik loveckých zbraní a snad 5 pistolí...”

I za této situace šli Bob (jedno z krycích jmen Jaromíra Kliky) a jeho rota do povstání. Při jeho spontánním vypuknutí se kolem něj shromáždilo zpočátku jen 80 mužů, kteří se po získání prvních zbraní při zajištění SS-Sturmabführera Proškeho a po vyzbrojení z různých dalších zdrojů, zejména v paláci Škodovky v Jungmannově ulici, přesunuli do předem určeného shromáždění v kasárnách Jiřího z Poděbrad na náměstí Republiky, kde se postupně doplněná rota zúčastnila povstání, ve kterém podle Klikových vzpomínek patřil asi mezi nejdramatičtější zážitky nálet německých letadel na kasárna v pondělí 7. května 1945, při kterém zahynulo několik desítek lidí.

Po skončení války odešla řada „zeběáčků“ velitelů studovat Vojenskou akademii v Hranicích, ale Jaromír Klika se vrátil ke studiu medicíny, které zůstal jako špičkový urolog věrný po desítky let stejně jako skautskému hnutí bez ohledu na to, že jej po roce 1948 komunisté podruhé zakázali. Jeho oddíl nezaujal, i když se musel po řadu let maskovat příslušností k různým turistickým organizacím či existovat de facto ilegálně.

Jaromír Klika měl po roce 1948 relativně štěstí, protože lékáře nový lidově demokratický režim potřeboval, i když život těm málo politicky „angažovaným“ rád ztrpčoval. Zatímco velitel Zpravodajské brigády Veleslav Wahl (studující práva) byl v roce 1950 komunisty popraven a Klikův kamarád a spoluzakladatel ZB Adolf Karlovský jako poručík čs. armády odsouzen na 25 let vězení (po roce 1968 emigroval do Švýcarska a stal se uznávaným heraldikem), Jaromír Klika měl „štěstí“ a byl po únoru 1948 jen krátce ve vyšetřovací vazbě vyslýchán v souvislosti s útekem rodiny armádního generála Antonína Hasala, jehož syn Milan patřil jako skaut rovněž mezi první členy skupiny Zbojník.

Bez ohledu na šedivost komunistického režimu si MUDr. Jaromír Klika dokázal po desítky let uchovat životní optimismus i lásku pro medicínu, svůj národ, skauting, kamarádství, ale také vášeň pro filatelii a zájem o české výtvarné umění. Velkou satisfakcí se pro něj po listopadu 1989 stala vedle návratu demokracie i obnova Junáka i možnost existence Zpravodajské brigády jako historické skupiny Českého svazu bojovníků za svobodu, jejížž předsedou se na řadu let stal. Jeho odchodem ztrácíme my všichni – nikoliv jen skauti a řídnoucí řady odbojářů – vzácného člověka a vzor, kterých naše pragmatičtější postmodernistická společnost nemá na rozdávání...

Jindřich Marek

Jaromír Klika (čtvrtý zleva) s mládenci ze své roty krátce po německém náletu na kasárna Jiřího z Poděbrad na náměstí Republiky 7. května 1945.

Foto: sbírka autora

Povídka

Moje kamarádka **Helena** mi poslala své zážitky s nedoslýchavostí. A jelikož v tom už také řada z nás jede, anebo určitě brzy pojede, tak její povídku zde zveřejňuji. Já jsem se tomuto svěžímu literárnímu dílku moc zasmál. **Pacík**

Sluchátko

(věnováno zejména nedoslýchavým kamarádům)

Nikdy bych nevěřila, jakých zázraků se mohu ve svých pětasedmdesáti stále ještě dočkat. Dostávám se totiž do světa nepoznaných zvuků.

Jak jistě všichni víte, jsem v posledních letech stále více nedoslýchavá až nahluchlá. Minimálně tři poslední roky jsem se tudíž měsíc co měsíc odhodlávala zajít na ušní oddělení, aby zjistili jak. Nebudu zde rozpitvávat ty příšerné okamžiky, kdy jsem byla mezi lidmi, v rodině, kde se sejde víc jak dva členové pohromadě, v divadle či kdekoliv, kdy na mne někdo promluvil a já nasazovala chápavý pohled, příkyvovala, ale nerozuměla ani slovo.

Přes všechny vyslechnuté story od přátel, kteří již proceduru absolvovali, sluchadlo za nemalou finanční částku obdrželi a přesto je nikdy nenosili, jsem na ORL zašla. Prostě proto, že bych se přece jen i v tomto věku čas od času něčeho ráda doslechla, zvítězila varianta „do toho“. Povzbuzena slovy libujícího si švagra Vládi, který sluchadlo narazil do ucha ihned v ordinaci a dosud ho tam má, jsem se ocitla na Karláku, na podrobném vyšetření. Byl by div kdybych něco slyšela, jsem se dozvěděla od velmi empatické ušářky, moje zbytky sluchu jsou pod padesát procent, zato hezky rovnoměrně na obou stranách. Přes svoji laskavost si nicméně neodpustila povzdechnout, jak může myslící člověk nechat věc dojít až tak daleko. Nic nepomohla ani moje výmluva, že se po zkušenostech stejně hluchých kamarádů obávám okamžiku, až mi sluchátko narve do ucha. Když jsou kamarádi blbí, nemusíte být taky, řekla ona empatická, ale jak vidno i trochu sprostá doktorka a pozvala mne do audio komory. Bylo rozhodnuto. K mé velké úlevě a radosti řekla, že mi náleží při naměřených hodnotách proplacení poloviny ceny od VZP a tím jsem si mohla vybrat sluchadlo sice z těch levnějších, ale ne nejlevnější. Bude-li polovina z osmi tisíc zbůhdarma vyhozena ale zjistím až po zaplacení, jsem se zeptala. Její vlídnost šla poněkud stranou a řekla stroze „samozřejmě“, je to na vás.

O šest týdnů později mě již opět s laskavostí přijala a v příšerné staré skříní, která jistě pamatuje založení nemocnice na Karlově náměstí, dlouho lovila mezi desítkami krabiček až našla tu správnou. Nastala hodina Há a já měla 8 tisíc v uchu. Zvuky, které se po zapnutí ozvaly, mně dodaly odvahu, abych jednoznačně řekla, tak to teda ne! Klid, upravíme to počítačem. Po hrůzných chvílích zvuk ubírala až na snesitelnou hranici. Dostalo se mi několika důrazných rad jak se s novým uchem sžít a poté, co jsem se otázala zda s tím zázrakem můžu rovnou odejít, k mému překvapení řekla, že v žádném případě, že bych se ihned na ulici zbláznila. Hezky polehoučku, nejprve doma v klídku, pak přidávat na televizi, pak na nákupy, dále už do společnosti, divadla. Pak to ve zdraví přežijete.

Dnes je druhý den, kdy jsem se začala jejími pokyny řídit. Dojmy jsou tak silné, že si prostě zaslouží je zaznamenat. Ta věc je v ruce opravdu titěrná, ač má několik funkcí a udělátek, kterými je možné (jen do určité míry) sílu zvuku upravovat. Ale ouha, narvat ji do ucha přece jen není bez problému. Při manipulaci píská o sto šest až do okamžiku, kdy „dosedne“. Teď. Sedí! Zapínám TV, žasnu nad zvuky, o kterých jsem uplynulá léta neměla ani tušení a moje „utržené sluchátko“ se mi začíná líbit. Že to bude mít lecjaké háčky zjišťuji velmi brzy při spláchnutí na WC. Rázem se ocitám velmi blízko Niagárských vodopádů a prudce sebou šubnu. Vezmu to z té lepší stránky, si domlouvám. Můžu zde nalepit obraz vodopádů a budu u nich častěji než kdo jiný.

Při onom leknutí jsem řekla jenom „no nazdar“ a další háček byl na světě. Ozval se zcela neznámý dunivý hlas. Kdo to přišel? Dveře zamknuté, v bytě ani noha, zbývá jediné, že tak slyším sama sebe. Zkousím více slov, více slov ovšem znamená více dunění. Ubírám na síle zvuku. Je to lepší.

Jdu si uvařit čaj a konvice, která protivně řvala již při mojí hluchotě, teď vydává zvuk parní lokomotivy. A což teprve nalévání vody do hrnku! Jasný silný proud moči do výlevky. Ubírám na síle zvuku. Je to lepší.

To si lehne, utěšuji se. To doladím - jdu si zvykat na balkon pro jistotu s uklidňujícím cigárkem. Zkrátím to. Křik dětí – vytí kojotů. Rozjíždějící se motorka – start letadla. Sypání odpadků do Kuka vozu – výbuch Etny. Štěkot psa neumím přirovnat, ale představuji si, že tak řve hladový medvěd. Ubírám na síle zvuku. Je to lepší.

Začínám se pomalu radovat, že se asi s novým uchem sžiju. Bohužel jen do doby, než si dám ke svačině jablko. Proboha, to všichni kolem mne dosud slyšeli ty příšerné zvuky, které přitom vydávám a jenom taktně mlčeli? Zkousím okurku – to samé. Bohužel už teda vím, že se vylučuje možnost sledovat romantický film a něco přikusovat. Trochu mě to rozhodí a tak zhluboka dýchám, ale brzo s tím musím přestat. Mohla bych jít natáčet vzdechy do pornofilmů. Ubírám poslední možnost snížení intenzity, pro jistotu jen zlehounka dýchám, ale vzápětí přichází hrůzná myšlenka nato, co se bude dít při kašli.

No - v dalších dnech mne zřejmě čekají další a další překvapení a protože si postupně hluchnoucí člověk vůbec nepamatuje jak zvuky původně vypadaly, docela se těším, co přesto přese všechno ještě objevím. Třeba mě bude s přicházejícím jarem budit krásný zpěv ptáků, kteří mně na rozdíl od slyšících kamarádů dosud nelezli na nervy. Konec konců trochu nepohodlí mi stojí i zato, když uslyším, že mi někdo řekne něco hezkého a já to rozeznám od toho, že mně posílá někam. Ostatně i to, že mi nebude do ucpaného ucha v zimě fučet bude velkým kladem. Možná, až se nabažím všech pro mne dosud neznámých zvuků, to popíšu v jiné story.

Historie Československé námořní plavby (7)

1967

Jediným československým námořním plavidlem, které bylo po druhé světové válce ztraceno, se stala loď Pionýr provozovaná Československou námořní plavbou. 6. srpna 1967 uvízla 90 metrů dlouhá loď při zpětné plavbě z Kuby do Evropy na korálových útesech u ostrova Mayaguana v souostroví

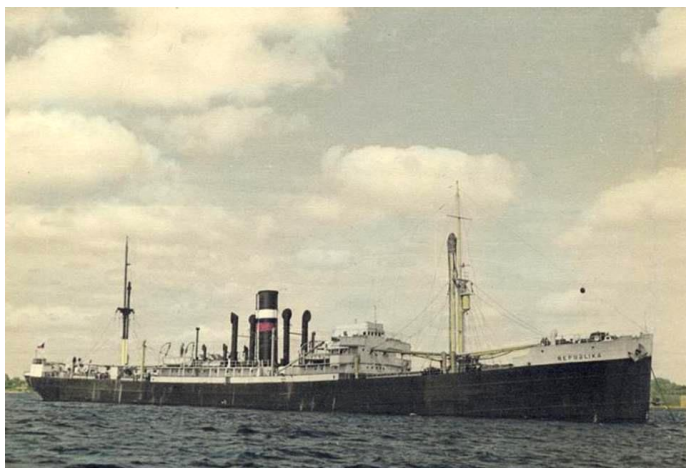
Bahamy, což vedlo k jejímu vážnému poškození. Náklad i posádka se podařilo zachránit, ale loď zde byla z rozhodnutí našich úřadů ponechána svému osudu a potopila se. Její záchrana by byla velmi komplikovaná a náročná. Pionýr, jako naše nejmenší námořní loď o nosnosti 3 025 DWT, byla vyrobena v loděnicích u bulharské Varny a původně byla určena pouze pro plavby ve Středozemním a Černém moři.

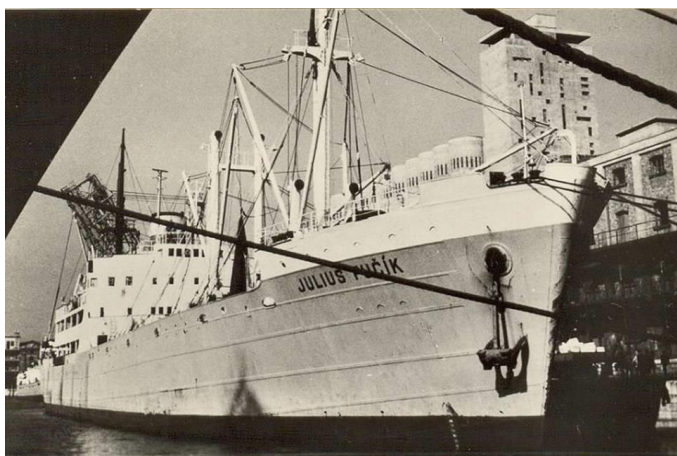
Československá loď „Pionýr“ v rumunské Konstanci – červen 1961

Ve vlastnictví ČNP bylo provozováno celkem 44 námořních lodí

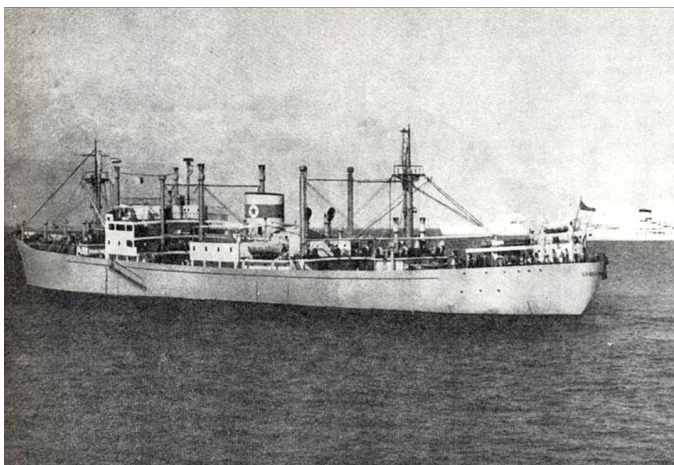
1 Republika I., 2 Julius Fučík, 3 Lidice, 4 Dukla, 5 Mír I., 6 Ostrava, 7 Orava I.,
8 Kladno, 9 Orlík I., 10 Pionýr, 11 Jiskra, 12 Košice I., 13 Republika II., 14 Brno,
15 Vitkovice I., 16 Blaník, 17 Sitno, 18 Radhošť, 19 Kriváň, 20 Praha, 21 Mír II., 22
Bratislava, 23 Třinec, 24 Orlík II., 25 Slapy, 26 Lipno, 27 Orava II., 28 Karlovy Vary, 29
Vltava, 30 Otava, 31 Dunaj, 32 Berounka, 33 Labe, 34 Vítkovice II., 35 Sázava, 36 Košice II.,
37 Tatry, 38 Beskydy, 39 Svitava, 40 Šumava, 41 Jan Hus,
42 Jan Žižka, 43 Prokop Holý, 44 Jan Želivský

Republika, rok stavby 1920, ve službě
ČVNP 1952-3-1962

Julius Fučík, rok stavby 1947, ve
službě ČNP 1954 – 1965

Lidice, rok stavby 1954, ve službě
ČNP 1954 – 1966

pokračování příště

PRUHOVANÁ RIVIERA

Pojď, poplujem k nábřeží,
copak na tom záleží.

Plav sem, Lešku, honem! Co je?
Odpocnem si, je tu boje.

Jak je pěkně pruhovaná!
Už sedím jak mořská panna.

Tohle že je boje? Plavák?
Vždyt to někdo plave na znak!

Koukni, Lešku, na mou věru,
viděls někdy Riviéru?

To je móda, nemáš zdání,
všichni jsou tu pruhovaní!

SKAUTI V PRUHOVANÉM

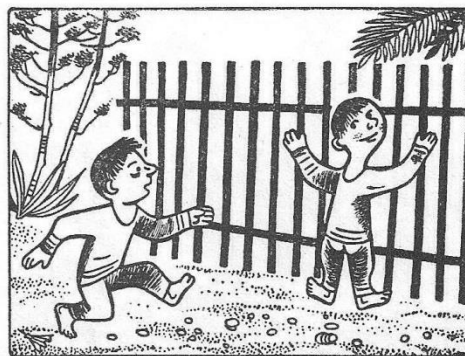
Kdybychom tak mohli k vodě
v téhle pruhované módě.

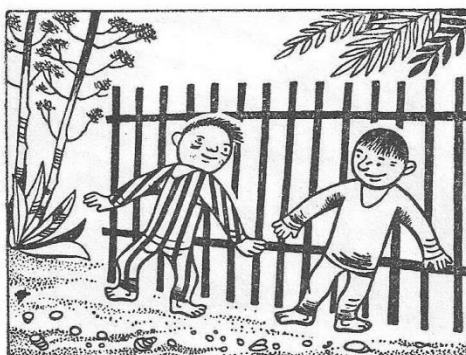
Tuhle někdo barví plot,
to nám, Lešku, přijde vhod.

Jak ten člověk za roh zajde,
hned se pro nás chvíle najde,

přitiskneme šatičky
takhle pěkně na tyčky,

zepředu i zezadu,
ať děláme parádu.

To koukáte, vidíte paní,
jak jsme prima pruhovaní!

pokračování příště